

Міжпланетна еміграція

Петро Рух

Спробую розповісти все послідовно. Але, якщо послідовно, то потрібно починати з того, як Оленкини батьки ще були дітьми. Бо вони займалися танцями з малоліття. І так вийшло, що вони займалися танцями разом спочатку в студії танців "Чебурашки", а потім танцювали разом у танцювальному колективі "Зоряні метелики". І з самого початку і там, і там були партнерами. Їхні батьки привели їх маленькими в початкову групу, а вчителька танців відразу зробила їх парою, бо їй здалося, що за якимись параметрами (зріст, вага, фізична підготовка, темперамент) вони одне одному підходять як танцювальні партнери. І з того часу вони завжди танцювали разом. А коли стали підлітками, одне одного покохали. Ну а потім одружилися і в них народилася найпрекрасніша з усіх дівчаток — Оленка.

Саме через Оленку, тобто через те, що її мама була нею вагітна, вони припинили танцювати в "Зоряних метеликах". Оленкини батьки — люди дуже розумні та зважені, тож це не було так, що вони забули скористатися презервативом, або його не було і вони цим знехтували, і несподівано Оленкина мама стала вагітною. Ні. Цей тупий сценарій, який мене завжди дивував та дратував, коли я знов і знов спостерігав його серед землян, — не з життя Оленкиних батьків.

До речі, якщо вже я про це почав казати, то скажу все, що думаю. Я не можу уявити більш нісенітного, абсурдного, аномального і одночасно настільки типового та поширеного на Землі явища, як незапланована вагітність. Коли я знов і знов бачив, як предметом глобальних суперечок на Землі ставала тема абортів, я завжди просто зависав у шоку з однією однісінькою думкою в голові: "Це цивілізація Гомо Сапієнсів чи Гомо Ідіотієнсів? Як люди, які вважають себе цивілізованими, не знають таку просту і таку надзвичайно важливу в їхньому власному житті річ: якщо не плануєш вагітність, не роби так, щоб вона сталася?" Нанотехнології і вся ця бла-бла-бла про прогрес людства — дурня, якщо людство масово не здатне елементарно надягати презервативи, коли не планується народження дитини.

Але Оленкини батьки — справжні Гомо Сапієнси. Вони дуже хотіли дитину. І коли вже це бажання стало таким нестерпним, що вони готові були заради дитини покинути свій танцювальний колектив, вони, зваживши та відмірявши сім разів, відрізали їй зачали Оленку. Після цього відтанцювали, скільки у них вийшло, і урочисто, з прощальною вечіркою, пішли з "Метеликів", а Оленкина мама ще й припинила працювати (вона була хореографом і тренером у дитячій танцювальній школі "Веселка").

Проте танцювати Оленкини батьки не кинули. Не було жодного дня в їхньому житті, коли б вони не танцювали. Бувало, що їм доводилося танцювати сидячи, а бувало — лежачи. Але за будь-яких обставин вони танцювали, бо не танцювати не могли.

І врешті вони придумали те, чого до них не придумав ніхто на Землі: вони вирішили

зробити танцем кожний свій рух. Будь-який рух вони стали робити в танцювальному стилі. А якщо точніше — в різних танцювальних стилях. Вони стали ходити, танцюючи, їсти, танцюючи, Оленкина мама годувала Оленку груддю, танцюючи, сповивала її, танцюючи, прасувала, танцюючи, куховарила, танцюючи, мила посуд, танцюючи, пилотяжила, танцюючи, і Оленкин тато теж став робити все, танцюючи. Вони більше не рухалися, не танцюючи.

Спочатку так було лише вдома. Але невдовзі вони не витримали і почали танцювати скрізь: мама — на вулиці, в магазині, у лікаря, а тато — ще й на роботі. Це не мало вигляд чогось недоречного, бо всі їхні рухи залишалися тими ж самими рухами, які були необхідні, ставши просто в мільйон разів гарнішими, граційнішими, точнішими, влучнішими і правильнішими.

Правда, суспільство їх засуджувало: бути не такими, як усі, земляни підсвідомо вважають злочином, хоча їхній кримінальний кодекс про цей злочин мовчить. Та вони не мовчать: вони обговорюють, шиплять, скриплять зубами. А якщо хтось і мовчить, то скрививши незадоволену гримасу. Це настільки неприємно, що, якби Оленкини батьки могли рухатися, не танцюючи, вони, звісно, так би і робили, аби не дратувати всіх навколо, але вже не могли. Тобто могли, але тоді їхнє життя втратило б цей коштовний смак того щастя, яке в них з'явилося, коли вони стали жити, танцюючи. І ось саме втратити його вони ніяк не могли.

— Це така хвороба в нас, — виправдовувалися вони, коли їх притискали до стінки. Та їм ніхто не вірив. Хоча таке пояснення зменшувало претензії, бо звучало смиренно. Адже злила людей, в першу чергу, думка, що Оленкини батьки робили це, бо вважали себе кращими за інших.

Так на планеті Земля з'явилося подружжя, кожний рух якого був танцем. При чому, дуже-дуже красивим танцем, бо Оленкини батьки — не абиякі танцюристи, а танцюристи високого рівня. Я бував у них вдома і бачив, скільки в них було нагород з тих часів, коли вони ще не мали Оленки. Вони тоді були переможцями багатьох різних конкурсів. Тож, коли танцем стало фактично все їхнє життя, це було неймовірно гарно.

Ну й Оленка, народившись й вирішивши в такій родині, просто не вміла рухатися, не танцюючи. Ні, ніхто її не навчав навмисно жити в режимі танцю, просто це був єдиний режим, що вона бачила у своїх батьків, яким вона природно наслідувала. Сама Оленка ще в дитинстві казала мені, що цей режим вбудовано в природу людини, та зазвичай люди на Землі їм просто не користуються. Казала, що їй хотілося танцювати ще в материнській утробі. Вона ще там почала танцювати.

Коли Оленка трішки підросла й могла піти в дитячий садочок, її мама вирішила повернутися на роботу. Тато вважав, що в цьому немає потреби, бо заробляв він достатньо для рівня добробуту, який їх цілком влаштовував. Та Оленкина мама сказала йому, що вона хоче займатися улюбленою справою, навчати дітей танців, а додаткові гроші ніколи не бувають зайвими.

— Навчай танців Оленку. Тоді їй не буде потрібно ходити в садочок, бо з нею будеш ти. І за садочок нам не буде потрібно платити — тож звільняться додаткові гроші, —

заперечив Оленкин тато, але мама відповіла, що і в садочок, і в танцювальну школу Оленку все одно потрібно віддати, навіть якби танцями з нею займалася вона, бо дівчинці потрібен соціум, а також група, партнери, сцена, глядачі, концерти, конкурси тощо, а сама вона хоче займатися колективною хореографією, навчати танцювальні групи, хоче вести їх до перемог і бачити ці перемоги.

— А ти влаштуй так, щоб у садочку Оленку не напружували через те, що вона живе, танцюючи, — закінчила вона свою думку.

Оленкин тато добре впорався з цим важливим завданням. У садочку Оленці ніхто ніколи не псував настроїв за її безперервні рухи-танці. Інші діти в її групі, яким, як і всім дітям, було притаманно мавпувати, стали теж рухатися, танцюючи. Але вони робили це лише в садочку, їхнім батькам пояснювалося, що це така гра, яка розвиває дитину, тож і батьки дітей були цілком цим задоволені.

Але школа — це вже не садочок. Там таке влаштувати неможливо. Там у Оленки виникли проблеми, яким я був живим свідком, бо потрапив з нею в один клас.

Коли першого вересня Оленка разом з обома батьками феєрично пританцювала в перший клас, їх зустріли злі глузування школярів:

— О, дивіться, ціла сімейка з психушки втекла... Цирк поїхав, а клоуни лишилися... У них манія величч: хочуть скрізь усім доказувати, які вони круті танцюристи, щоб ми ними захоплювалися. Але дзуськи! Ми — крутіші, бо вміємо не танцювати, а вони не вміють. Зачмирімо цю малу вискакулю!.. Зачмирімо!.. Зачмирімо!..

Я гадаю, що становище Оленки погіршувало ще й те, що вона — неймовірна красуня. Тож усі особи жіночої статі до півсмерті їй заздрили. А усі особи чоловічої статі люто мстилися Оленці за те, що вони то бліднули, то червоніли, то німіли, то заговорювалися, то спотикалися, то стовпіли, бачачи її. У молодших класах вона зазнавала через це проблеми лише зі школярами, а в старших — ще й з викладачами.

Я, побачивши її тоді вперше, теж ледь не знепритомнів (та й досі таке зі мною часто стається, коли я її бачу). Але це мене не розлютило, не засмутило, а зробило мене несказанно щасливим. "Оце краса! Оце дівчинка! Оце танець!" — захопився я до нестями і зрадів, що тепер матиму можливість милуватися цим щодня.

Та цькування Оленки всіма учнями і несхвалення її вчителями мене сильно прикро вразило. І я не міг це просто так спостерігати. Тож я, поміркувавши, вирішив виразити свій протест проти її цькування і мою підтримку її самої тим, що я теж став рухатися, танцюючи. Я намагався робити це точно так саме, як це робила Оленка. Але я в дитинстві був неперевершеним незграбою і ніколи доти не танцював. Отож уявіть, який це мало вигляд!

Звісно, це відразу підняло бурю кепкувань. А Оленка, побачивши, що я роблю, почала так сміятися, так весело реготати, що я зрадів: ось і перше моє досягнення — у мене вийшло так сильно розвеселити цю чарівну дівчинку.

— Тобі єдиному з тих, хто мене цькує, вдалося підняти мені настроїв. Хоч ти і дражнишся, намагаючися мене принизити, але робиш це так кумедно і з таким добродушним виглядом, що мені весело дивитися на тебе, — сказала вона мені.

Я був у захваті як від її слів, так і від того, що вона зі мною заговорила.

— Я дуже щасливий це чути. Моє ім'я — Артем. До речі, я не дражнюся, а намагаюся так тебе підтримати і протестувати проти того, що тебе цькують, — сказав я Оленці зі щасливою-прещасливою усмішкою і цьомкнув її в щоку.

— О! Невже?! То ти не дражнишся?! Ти мене підтримуєш?! — залепетала вона, а потім, широко усміхнувшись, поцьомала мене по черзі в обидві щоки, сказавши: — А я — Оленка.

Так ми з Оленкою стали друзями в перший же день навчання в школі. А ще, скориставшись тим, що через бойкотування її всім класом з нею поруч ніхто не сідав, я став сидіти з Оленкою за однією партою.

— Хоч це надзвичайно смішно, але я не хочу, щоб ти танцював так жахливо, — сказала мені Оленка на перерві (коли я пояснив, що не дражню її, вона зрозуміла, що мій танець має такий жахливий вигляд не навмисно, а через мою рідкісну незграбність і невміння танцювати). — Я попрохаю маму позайматися з тобою, а коли вона тебе достатньо підготує, приєднаєшся до моєї групи і будеш моїм партнером.

Я був у захваті від такої несподіваної пропозиції. Я не здивувався, що Оленка навіть не подумала спитати моєї згоди. Гадаю, на моєму обличчі було написано, що будь-яка її пропозиція прийметься мною з захопленням. А от те, що вона вважала мене бути здатним стати колись її партнером, мене дуже вразило.

— Твій партнер має бути неабияким майстром танцю, Оленко, а я — неабиякий незграба. Тож що ти таке вигадала? Це ж неможливе, — сказав я їй.

— Артеме, я хочу, щоб ти був моїм партнером. Знаєш, чому? — відповіла Оленка.

— Ні, не знаю.

— Мої мама з татом були танцювальними партнерами.

— Цікаво. І що?

— Як "і що"? Вони тепер — мої мама й тато, — пояснила Оленка, здивувавшись, що тут незрозумілого.

Я очманів, почувши цю відповідь. Ця найгарніша у світі, найчарівливіша, найхаризматичніша дівчинка, яка жила, танцюючи, при чому танцюючи так неописанно гарно, що я був готовий все життя просто милуватися нею, дівчинка, знайомство з якою зробило мене таким щасливим, яким я ще ніколи не був, щойно опосередковано сказала, що хоче, щоб у майбутньому ми з нею стали подружжям. Упевнений, що, якби ці її слова почули інші хлопці, вони поздыхали б від заздрості мені.

Після цих Оленкиних слів її пропозиція отримала ще більшу цінність. І хоча я не знав, чи впораюся я з завданням, яке вона переді мною поставила, але я точно знав, що зроблю все можливе, щоб упоратися.

Чому Оленка вірила, що я зможу? Тепер я розумію це: коли людина живе, танцюючи, вона бачить істинні перспективи, горизонти життя, які не збігаються з уявою, що виникає в інших при погляді на речі та явища. Адже Оленкина віра в мене була не оманливою. Я зміг стати крутим танцюристом, гідним бути її партнером. І коли відбулися події, передмовою до яких є вся оця моя писанина до цього місця, ми вже

закінчили школу і танцювали як пара в танцювальному гурті "Всесвітній танець". Ну і, хоча ми ще не стали подружжям, але обов'язково станемо, бо ми кохаємо одне одного.

То був той самий рік після закінчення школи, який ми обидва взяли собі як паузу для визначення свого життєвого шляху. О, той рік визначив те, що ми ніколи не змогли б навіть уявити!

Того вечора я був у Оленки, бо її батьки запросили мене повечеряти у них. Вони хотіли дізнатися про наші з Оленкою плани, про наші думки, про наші бажання і мрії. Ми, танцюючи, сідали за стіл, коли у двері подзвонили. Оленкина мама, танцюючи, пішла спитати, хто там. Там була якась жінка, яка сказала, що її присутність на цій вечері дуже важлива для всіх нас, і попрохала її впустити. Оленкина мама, танцюючи, відчинила двері, і в них, танцюючи, увійшла молода, висока, струнка, гарна чорнява та смугляста жінка з довгастими чорними очима і красивим носом, одягнена у вільну, довгу різноколірну сукню, яка їй дуже пасувала. Незвана гостя усміхнулася, демонструючи нам свої бездоганно рівні білі зуби, і представилася:

— Моє ім'я Арва. Я з планети Ойнаянлар. Працюю у Відділі міжпланетної імміграції Глобальної служби успіху та щастя. На нашій планеті всі мешканці живуть, танцюючи, так само як і ви. Я прибула до вас із завданням запросити вас у гості до нашої планети, а якщо вам у нас сподобається і ви захочете залишитися, організувати вашу імміграцію та адаптацію.

— Сідайте, — запросила Оленкина мама Арву до столу і почала, танцюючи, ставити перед нею набір посуду. — Ви дуже гарно танцюєте, Арво. Що це за стиль?

— Спонтанна імпровізація, — відповіла жінка.

— Спонтанна імпровізація в якому стилі? — накладаючи їй овочеве рагу з рисом і соусом, уточнила Оленкина мама.

— Спонтанна імпровізація у вільному стилі.

— Клас, Арво, — розсміялася Оленка. — І багато вас таких на вашому Ойнаянларі?

— На нашій планеті мешкає понад двохсот мільярдів людей. Вона значно більша за вашу, — відповіла наша гостя і почала їсти.

Звісно, ми всі думали, що вона нас розіграє стосовно планети. Але цей розіграш нам подобався, як і сама Арва.

— І всі там розмовляють такою ж чистою українською мовою, як ви? — запитав Оленкин тато, закінчивши жувати.

— Ні. Я єдина людина на Ойнаянларі, яка вивчила вашу мову згідно з моїм завданням. Тож я можу бути вашим перекладачем і гідом, — відповіла "інопланетянка".

— Ви зовнішнє не відрізняєтеся від звичайної земної людини, — зазначив я.

— Так, ми з вами належимо до одного виду.

— А свою летючу тарілку ви припаркували на стоянці біля "АТБ"? — пришила квітку Оленка.

— Ми не користуємося технічними засобами. Для переміщення в просторі ми користуємося нашими природними здібностями літати, а також телепортуватись.

— Ого, але в нас таких здібностей нема, — імітуючи жаль, усміхнулася Оленкина

мама.

— Є. Якщо емігруєте на Ойнаянлар, навчитеся там ними користуватися, — сказала Арва.

— І багато ще існує планет, населених людьми нашого виду? Чи лише ваша та наша? — спитав я.

— Ми відстежуємо життя понад п'ятдесятьох тисяч планет, населених людьми нашого виду. А скільки їх існує взагалі, не знаємо.

— А ми от досі знали лише про одну нашу Землю. Як вам так багато вдається? — продовжила жартувати Оленка.

— Для цього існує наука, — відповіла Арва.

— У нас вона теж існує, — зауважила Оленкина мама.

— Наша наука ґрунтується на зв'язку з Богом і співпрацею з Ним. А ваша — на дрімучому невігластві, яке здатне створювати лише безліч шкідливих речей, — наїхала Арва на земну науку.

— Оце точно, — підтримав її в цьому я.

— Але ж ці п'ятдесят тисяч планет, населених такими ж людьми, як ми, напевно, знаходяться страшенно далеко, — висловив своє припущення Оленкин тато.

— Простір влаштовано дуже компактно і зручно, хоча і дуже просторо. Ви не вмієте користуватися простором. Ваші так звані науковці мають дуже смутне уявлення лише про малесенький клаптик тримірного космосу навколо вас, — зграбно вигадувала Арва.

— А ви вмієте користуватися простором? І як же ви ним користуєтеся? — продовжував підтримувати цю гру я.

— Що знаходиться за цією стіною? — спитала Арва.

— Квартира, де живе їхня однокласниця, — сказала Оленкина мама, показавши на нас. — До речі, ми, на відміну від вас не представилися.

— О, я дуже добре знаю про вас усе, а не лише ваші імена, Світлано, — гарно усміхнулася Арва, так упевнено, що я навіть повірив, що вона дійсно про нас багато чого може знати. — А стосовно вашої однокласниці, Оленко, вона знаходиться від нас на відстані кількох метрів. Тож коли ти хочеш її відвідати, дістатися до неї бере пару секунд, чи ні?

— Звісно, ні, — заперечила Оленка. — Вона живе в сусідньому під'їзді, хоча наші кімнати розділяє лише оця стіна. А поверх у нас дев'ятий. Тож вийти з квартири, викликати ліфт, спуститися вниз, перейти до сусіднього під'їзду, доїхати знову на дев'ятий поверх — мінімум п'ять хвилин. А якщо ліфт не працює, ще більше.

— Точно отак само ваші науковці користуються космічним простором. Через це у них усе далеко й недосяжно. Мільйони світових років. І цілковите незнання, що там є, і тим більше — невміння там побувати. А справді будь-що, що нас цікавить, знаходиться від нас завжди на відстані витягнутої руки. Зокрема ті п'ятдесят тисяч планет, населених людьми нашого виду, життя на яких ми відстежуємо, — пояснила Арва.

— Арво, ви пишете сценарії для фантастичних фільмів? Яка ваша справжня професія? Ви так гарно та зграбно все це вигадуете! — не витримавши, вийшла з гри

Оленкина мама.

— Я нічого не вигадую. Кожне слово, яке ви сьогодні від мене почули, — чиста правда, — спокійно і серйозно відповіла наша гостя.

— Ну тоді ми хочемо просто зараз відвідати вашу планету. Правда ж? Ніхто не проти? Як раз усі закінчили їсти, — елегантно загнав Арву в кут Оленкин тато, і всі ми з цікавістю подивилися на неї: як вона викрутиться?

— Прекрасно, друзі! Я саме так і планувала, — незворушно продовжувала свої байки Арва. Не стаючи з-за столу, вона протягнула нам свою ліву руку і сказала: — Візьміть усі разом мене за руку, жінки лівою рукою, а чоловіки правою.

Ми послухалися і раптом опинилися в гарньому місці, де чарівна дика природа, геніальний ландшафтний дизайн і неймовірної краси архітектура навколишніх будинків вразила нас так, що ми зависли, мов перегріті комп'ютери.

— Ви ще й крута гіпнотизерка, Арво, — після довгого мовчання сказав Оленкин тато, дивлячися на людей, які, танцюючи, займалися різними своїми справами, зокрема дехто з них летів у небі разом із птахами, а дехто нібито виникав з нічого і, як так і має бути, починав, танцюючи, спілкуватися з іншими.

Але, помандрувавши Ойнаянларом кілька днів у супроводі Арви, ми переконалися, що знаходимося не під гіпнозом, а на справжній планеті з ідеальною атмосферою, комфортним кліматом, надзвичайно багатою флорою й фауною та з цивілізацією людей, зовнішнє схожими на землян, але, на відміну від них, дійсно гідних назви Гомо Сапієнс.

— Як вам це вдалося? Якщо ми з вами один вид, то первісні, стартові умови створення вашої цивілізації такі ж самі, як і нашої. Тож завдяки чому ви створили на своїй планеті рай, тоді як ми — пекло? — спитала Арву Оленка, коли ми вивчили, наскільки гармонійно й щасливо живе людство на Ойнаянларі.

— Секрет дуже простий. Нічого хитрого. Суспільство ставить у нас перед кожною людиною єдину вимогу: позбутися своєї нижчої природи та розвинути вищу. Звісно, для цього створені всі умови: виховання, освіта, культура спрямовані саме на це. А далі все працює автоматично. Людина, яка живе цілковито своєю вищою природою, спонтанно проявляє найкращі людські якості і не має жодної негативної. Любов, опіка усім і усіма навколо, служіння природі, а не експлуатація її, щастя від створення ще більшої краси й добробуту для всіх навколо, яке є незрівнянно більшим, ніж щастя від споживання, — ось те, що спонукає кожного Ойнаянларця спонтанно діяти у своєму житті так, як ви бачите. Егоцентричність, жадоба, заздрість, владолюбство, ставлення до життя, природи, людей і тварин як до ресурсу, а не як до об'єктів служіння та дбання, які спричиняють на Землі конкуренцію, конфлікти, ревнощі, злочинність, війни, не притаманні вищій природі людини. Вони є плодом нижчої природи, якою живе людство на Землі. Насправді нижча природа дуже сильно обмежує людину. Людина, яка живе своєю нижчою природою, здатна використовувати лише один-два відсотки потенціалу свого розуму, своїх здібностей, своїх емоцій, своїх творчих талантів, своїх фізичних і психічних сил. Ось чому, як ви поетично висловились, у вас пекло, а у нас рай, Оленко, — відповіла Арва.

— А як це пов'язано з танцями? — спитала Оленкина мама.

— Кожний рух людини, яка живе вищою природою, — це спонтанний танець краси, натхнення, сили, здоров'я, свободи, любові та щастя, — усміхнулася Арва і проілюструвала свої слова кількома рухами-танцями.

— А ми вам тут навіщо? Чому ви нас сюди запросили? Хіба у вас демографічний дефіцит? Я щось не помітив, — поцікавився Оленкин тато.

— Звісно, дефіциту в людях у нас немає. Це наша благодійність. Вам на Землі дискомфортно, бо ви там — білі ворони. А тут ви — такі ж самі лебеді, як і інші. І все, що потрібно, щоб допомогти вам стати щасливішими, — надати вам можливість потрапити сюди, в гідне вас середовище. Це просто, природно і приємно для нас. Ніякої корисливості за цим не стоїть, — пояснила Арва.

— А хіба не кращою благодійністю було б допомогти землянам зробити прорив у їхньому розвитку, познайомивши їх з вашими досягненнями, навчивши їх тому, що знаєте й умієте ви? — спитав я.

— Вони не хочуть. Їм подобаються їхні страждання. Вони знаходять у них смак. А наше життя їм здається нудним, позбавленим смаку. Ми робили багато різних спроб. Відмова від егоцентризму для них гірша за смерть. Та що казати про такі масштабні речі, якщо для більшості з них навіть просто наше вегетаріанське харчування здається неможливим, бо позбавляє їх їхнього смаку життя. І вони готові миритися з усіма наслідками, аби насолоджуватися цими своїми хворими смаками. Нижча природа змушує їх любити нижчу природу і не любити вищу. Допомогати варто лише тим, для кого ця допомога бажана, — танцюючи, розвела руками Арва.

Я думаю, що ви вже здогадалися, що ми вдячно прийняли пропозицію стати мешканцями Ойнааянлара. Ми й на Землі були вегетаріанцями, бо не хотіли бути причетними до вбивства ні в чому не повинних тварин, не вживали алкоголь і наркотики, не курили, не брехали, не крали, нікому не заздрили, не прагнули визнання, влади, слави, бо не бачили в цих речах ніякого задоволення, а насолоджувалися безкорисливим служінням життю, діяльністю, спрямованою на те, щоб ті, хто були навколо нас, ставали щасливішими та успішнішими. Але на Землі такі люди, як ми, — білі ворони, ізгої. А бути все життя ізгоями неприємно і не цікаво. Набагато приємніше і цікавіше жити серед собі подібних. Хоча земляни й ойнааянларці відносяться до одного виду, але різниця між нами (а ми тепер вважаємось ойнааянларцями) надто велика. І ми вибрали товариство таких, як ми.

Єдине, що я зробив, щоб дати землянам ще один шанс подумати про альтернативу їхньому хворобливому життю, — один раз телепортувався на Землю, і розіслав цей текст усім моїм контактам з проханням поширити його, якщо вони вважають це корисним. Хз, мабуть, хоч комусь це допоможе.

Міняйтеся. Навіть якщо це не змінить світ, в якому ви живете, у вас з'явиться шанс потрапити до нас. До речі, я тепер працюю в одному офісі з Арвою, бо з усіх професій на Ойнааянларі я обрав роботу з потенційними іммігрантами. Буду радий організувати вашу імміграцію та адаптацію на Ойнааянларі.